

Arrest

nr. 166 856 van 28 april 2016
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 10 november 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 13 oktober 2015 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 17 november 2015 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 december 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 januari 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat I. VAN DEN BOSSCHE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 13 oktober 2015 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de

aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 15.04.2015 werd ingediend door:

Naam: S(...) Voorna(a)m(en): M(...) Nationaliteit: Marokko

Geboortedatum: (...) Geboorteplaats: (...)

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...) om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie

Betrokkene diende een aanvraag tot verblijf in als familielid in neergaande lijn van een Belg. Dienovereenkomstig zijn in eerste orde de bepalingen van art. 40bis, §2, 3° en art. 40ter van de wet van 15.12.1980 van toepassing. Vooreerst voor wat betreft wie begunstigde kan zijn om het verblijfsrecht te kunnen krijgen is specifiek voorzien in art.40bis, §2, 3° dat het om bloedverwanten in neergaande lijn moet gaan beneden de leeftijd van 21 jaar OF die ten hunnen laste zijn. Bovendien dient overeenkomstig art. 40ter de Belgische onderdaan aan te tonen over stabiele, toereikende en voldoende bestaansmiddelen te beschikken, die ten minste gelijk zijn aan 120% van het leefloon voor een persoon met gezinslast. Bij de beoordeling van de bestaansmiddelen:

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen.

Betrokkene is ouder dan 21 jaar en dient dus aan te tonen ten laste te zijn van de Belg. Om als 'ten laste' te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine. Om dit aan te tonen werden vermoedelijk de volgende documenten voorgelegd: 'Attest van onvermogen afgeleverd door het ministerie van Binnenlandse Zaken in Marokko dd. 20.05.2015. Dit gaat enkel over het inkomen en vermeldt niets over (het gebrek aan) onroerend goed. 't Is niet omdat het ministerie van Binnenlandse Zaken dit document heeft gelegaliseerd dat er door de Marokkaanse autoriteiten werd onderzocht dat deze verklaring overeenstemt met de werkelijkheid. Vandaar dat deze verklaring niet als voldoende bewijs van onvermogen kan aanvaard worden. De rekeninguittreksels waaruit blijkt dat betrokkene tweemaal 100€ (8 en 26 juni 2015) en éénmaal 150€ (26juni 2015) ontving van de referentiepersoon dateren allemaal uit de periode dat betrokkene reeds in België verbleef. Derhalve kan er niet toe besloten worden dat betrokkene reeds financieel/materieel afhankelijk was van de referentiepersoon van in het land van herkomst. Het OCMW-attest doet geen afbreuk aan deze vaststellingen.

Verder wat betreft het inkomen van de Belgische referentiepersoon. Ter staving daarvan werden een attest van de RVP voorgelegd twv 903.05 € en een attest van de Deutsche Rentenversicherung Rheinland dd. 01.07.2014 van een maandelijkse rente van 119,64 €. Uit het voorgelegde bewijs van de RVP blijkt dat dit bedrag dat in België wordt bekomen inkomensgarantie voor ouderen betreft. Inkomensgarantie voor ouderen is een vorm van sociale bijstand. Dit kan niet in aanmerking worden genomen bij de bestaansmiddelen waarover de Belg kan beschikken om iemand mee ten laste te nemen. Gezien deze inkomensgarantie voor ouderen ongeveer 90% van het inkomen van de referentiepersoon uitmaakt, kan onmogelijk ertoe besloten worden dat betrokkene daar verblijfsrecht kan aan ontlenuen. De behoeftenanalyse is in deze overbodig.

Gezien al deze elementen wordt het recht op verblijf geweigerd aan betrokkene.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7,1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken."

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een eerste middel werpt de verzoekende partij de schending op van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel, alsook de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Het middel luidt als volgt:

"Eerste middel: schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980, schending van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel

1. De motivering in de bestreden beslissing

De Minister van Binnenlandse Zaken wijst het verzoek af door te stellen dat niet voldaan werd aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

2. Juridisch kader

Op grond van artikel 62 van de Vreemdelingenwet moet elke administratieve beslissing met redenen worden omkleed en ter kennis worden gebracht van de betrokken vreemdeling. De Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen legt eveneens een motiveringsverplichting op. Het tweede artikel van deze wet bepaalt dat de bestuurshandelingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Het derde artikel voegt hieraan toe dat de motivering de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende moet zijn. Artikel 6 van de Motiveringswet van 1991 bepaalt dat de wet slechts van toepassing is op de bijzondere regelingen waarbij de uitdrukkelijke motivering van bepaalde bestuurshandelingen is voorgeschreven, in zoverre deze regelingen minder strenge verplichtingen opleggen dan die bepaald in de voorgaande artikelen. Op grond van het algemeen beginsel betreffende de materiële motiveringsplicht moet elke bestuurshandeling worden gedragen door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en die daarom moeten kunnen worden gecontroleerd. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur bij het nemen van een bepaalde beslissing deze zorgvuldig moet voorbereiden, nemen en uitvoeren. Dit houdt ondermeer in dat het bestuur op zorgvuldige wijze feiten moet vergaren.

3. Toetsing

3.1. De materiële motiveringsplicht werd geschonden

Omdat iedere administratieve rechtshandeling moet worden gedragen door motieven die rechtens en feitelijk aanvaardbaar zijn, met andere woorden, de beslissing moet worden gedragen door deugdelijke motieven.² Dit houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in recht ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen genomen worden. Om die reden zal een motievencontrole altijd uit vier stadia bestaan waarbij men begint bij het onderzoek naar het bestaan van de motieven, vervolgens naar dat van de feitelijke juistheid van de motieven, naar het nagaan of de motieven juridisch juist zijn en uiteindelijk de inhoud van de beslissing. Verzoeker heeft op 15 april 2015 een aanvraag tot verblijf ingediend als familielid in neergaande lijn van een Belg. De moeder van verzoeker heeft de Belgische nationaliteit. Bij beslissing d.d. 13 oktober 2015 werd deze aanvraag geweigerd.

a)

Deze beslissing stelt:

'Betrokkene is ouder dan 21 jaar en dient dus aan te tonen ten laste te zijn van de Belg. Om als 'ten laste' te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine. Om dit aan te tonen werden vermoedelijk de volgende documenten voorgelegd: 'Attest van onvermogen afgeleverd door het ministerie van Binnenlandse Zaken in Marokko d.d. 20.05.2015. Dit gaat enkel over het inkomen en vermeldt niets over (het gebrek) aan onroerend goed. 't Is niet omdat het ministerie van Binnenlandse Zaken dit document heeft gelegaliseerd dat er door de Marokkaanse autoriteiten werd onderzocht dat deze verklaring overeenkomst met de werkelijkheid. Vandaar dat deze verklaring niet als voldoende bewijs van onvermogen kan aanvaard worden. De rekeninguittreksel waaruit blijkt dat betrokkene tweemaal 100 € (8 en 26 juni 2015) en éénmaal 150 € (26 juni 2015) ontving van de referentiepersoon dateren allemaal uit de periode van betrokkene reeds in België verbleef. Derhalve kan er niet toe besloten worden dat betrokkene reeds financieel/materieel afhankelijk was van de referentiepersoon van in het land van herkomst. Het ocmw-attest doet geen afbreuk aan deze vaststellingen.

Tot bewijs dat verzoeker onvermogen is in Marokko heeft hij een attest van onvermogen bijgebracht hetwelk op 20 mei 2015 afgeleverd werd door de Ministerie van Binnenlandse Zaken in Marokko.

De bestreden beslissing stelt dat dit document enkel over de inkomsten gaat en niets vermeldt over een onroerend goed. Het weze duidelijk dat wanneer iemand een onroerend goed bezit, deze vermogen is en er bijgevolg geen attest van onvermogen kan afgeleverd worden. Er kan aldus vanuit gegaan worden dat een attest van onvermogen het gebrek aan een onroerend goed impliceert. Bovendien wordt in de bestreden beslissing gesteld dat de legalisatie van dit document niet wil zeggen dat door de Marokkaanse autoriteiten werd onderzocht dat deze verklaring overeenstemt met de werkelijkheid. Eerst en vooral werd het document afgeleverd door het Ministerie van Binnenlandse Zaken in Marokko. Er kan dan ook vanuit gegaan worden dat dit document correct is en de juiste gegevens bevat. Dat het Ministerie documenten zou afleveren welke niet overeenstemmen met de werkelijkheid is onmogelijk. Aan de echtheid van de inhoud kan aldus niet getwijfeld worden. Bovendien werd dit document gelegaliseerd. Dit is een officiële bevestiging dat de handtekening van de ambtenaar die het document ondertekende echt is. Er werd aldus een officieel document afgeleverd door het Ministerie van

Binnenlandse Zaken in Marokko dat ook nog eens gelegaliseerd werd. Zowel de inhoud van verklaring als de vorm ervan zijn dus écht. De verklaring kan aldus wél als voldoende bewijs van onvermogen aanvaard worden.

b)

De beslissing d.d. 13 oktober 2015 stelt:

Verder wat betreft het inkomen van de Belgische referentiepersoon. Ter staving daarvan werden een attest van de RVP voorgelegd twv 903,05 € en een attest van de Deutsche Rentenversicherung Rheinland dd 01.07.2014 van een maandelijkse rente van 119,64 €. Uit het voorgelegde bewijs van de RVP blijkt dat dit bedrag dat in België wordt bijgekomen inkomensgarantie voor ouderen betreft. Inkomensgarantie voor ouderen is een vorm van sociale bijstand. Dit kan niet in aanmerking worden genomen bij de bestaansmiddelen waarover de Belg kan beschikken om iemand mee ten laste te nemen. Gezien deze inkomensgarantie voor ouderen ongeveer 90% van het inkomen van de referentiepersoon uitmaakt, kan onmogelijk ertoe besloten worden dat betrokkene daar verblijfsrecht kan aan ontlenuen. De behoeftenanalyse is in deze overbodig.'

Verzoeker had een attest van de Rijksdienst voor Pensioenen bijgebracht waaruit blijkt dat zijn moeder een inkomen heeft van 1.022,69 EUR. Bovendien had hij een verklaring van het OCMW te Dendermonde gevoegd waarin maatschappelijk werker mevrouw Van G. verklaarde dat verzoeker geen financiële steun geniet. Hieruit kan worden afgeleid dat verzoeker wel degelijk ten laste is van zijn moeder, zij onderhoudt verzoeker.

c)

De motivering uit de bestreden beslissing is tevens niet evenredig aan het belang ervan voor verzoeker. Inmiddels woont verzoeker reeds geruime tijd in België en is het centrum van zijn belangen intussen in ons land gevestigd. Hij spreekt één der landstalen, zijn moeder woont in België en heeft zelfs de Belgische nationaliteit, hij heeft hier Belgische vrienden. Kortom, zijn hele leven speelt zich in België af.

3.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur bij het nemen van een bepaalde beslissing deze zorgvuldig moet voorbereiden, nemen en uitvoeren. Dit houdt ondermeer in dat het bestuur op zorgvuldige wijze feiten moet vergaren. Een louter routineuze en administratieve afhandeling van zaken wordt door de Raad van State niet aanvaard. De Minister heeft zich uitsluitend gebaseerd op het niet voldoen aan de voorwaarden om zijn beslissing te nemen, wat een flagrante schending inhoudt van de zorgvuldigheidsplicht aangezien de Minister niet met de vereiste zorgvuldigheid zijn beslissing heeft voorbereid en uitgevoerd, nu blijkt dat wél voldaan werd aan de voorwaarden."

2.1.2. De bestreden weigeringsbeslissing bevat twee motieven die haar elk op zich kunnen dragen.

Zo wordt onder meer gesteld dat het inkomen van de Belgische referentiepersoon grotendeels bestaat uit een IGO, dat niet in aanmerking kan worden genomen omdat het een vorm is van sociale bijstand. Verzoeker betoogt dat hij een attest had bijgebracht van de Rijksdienst voor Pensioenen waaruit blijkt dat zijn moeder een inkomen bezit van 1.022,69€ én een verklaring van het OCMW waarin wordt geattesteerd dat zij geen financiële steun geniet. Verzoeker is, zo stelt hij, dus wel degelijk ten laste van zijn moeder.

Verzoeker lijkt hiermee een schending aan te voeren van de materiële motiveringsplicht, zonder meer.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen (RvS 7 november 2001, nr. 101.624).

Artikel 40ter van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft:

– de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;

– de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4° die de ouders zijn van een minderjarige Belg, die hun identiteit aantonen met een identiteitsdocument en die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen.

Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen:

– dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt.

Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen:

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachttuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt;

– dat hij over behoorlijke huisvesting beschikt die toelaat het familielid of de familieleden, die gevraagd heeft of hebben om zich bij hem te komen voegen, te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden die gesteld worden aan een onroerend goed dat wordt verhuurd als hoofdverblijfplaats zoals bepaald in het artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2 van het Burgerlijk Wetboek en over een ziektekostenverzekering beschikt die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de vreemdeling bewijst dat het onroerend goed voldoet aan de gestelde voorwaarden.

Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° bedoelde personen, dienen beide echtgenoten of partners ouder te zijn dan eenentwintig jaar.

Onder de voorwaarden vermeld in artikel 42ter en artikel 42quater kan voor het familielid van een Belg eveneens een einde worden gesteld aan het verblijf wanneer niet meer is voldaan aan de in het tweede lid vastgestelde voorwaarden.”

Verzoeker heeft de aanvraag ingediend in functie van zijn moeder. Hij bevindt zich dus in de hypothese van artikel 40bis, §1, 3° van de Vreemdelingenwet. Voor wat betreft de beoordeling van de inkomsten van de referentiepersoon, geldt dus dat middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels niet in aanmerking worden genomen.

Verzoeker lijkt, met een loutere verwijzing naar het bedrag van de uitkering en het attest van het OCMW, in zijn argumentatie volledig voorbij te gaan aan de vaststellingen van de verwerende partij, met name dat het inkomen voor 90% bestaat uit een Inkomensgarantie voor Ouderen, die een vorm is van sociale bijstand en dus niet in aanmerking kan worden genomen en verzoeker er geen verblijfsrecht aan kan ontlenen. Dat de verwerende partij dus kennelijk onredelijk heeft geoordeeld, of in strijd met de stukken van het dossier, wordt op deze gronden hoegenaamd niet aangetoond. Dit motief blijft dan ook onverminderd overeind, en kan op zich, zoals reeds gesteld, de bestreden weigeringsbeslissing dragen. Het andere motief is in die zin overtollig, en het desgevallend gegrond bevinden van kritiek erop kan dan ook niet leiden tot een andere beslissing, en verzoeker heeft er geen belang bij.

Nu niet is voldaan aan de hiervoor besproken voorwaarde, moest in de bestreden weigeringsbeslissing niet worden overgegaan tot een zekere proportionaliteitstoets in het licht van de omstandigheden die zijn verblijf in België kenmerken, zoals verzoeker wil doen geloven. Een dergelijke toets wordt immers niet opgelegd in het kader van de wetgeving op gezinshereniging.

Het eerste middel, gericht tegen de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, kan niet worden aangenomen.

2.2.1. In een tweede middel werpt de verzoekende partij de schending op van artikel 8 *iuncto* artikel 12 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM).

Het middel luidt als volgt:

“Tweede middel: schending van het recht op eerbiediging van het privé-, gezins- en familieleven, en van het recht om te huwen (artikel 8 iuncto 12 EVRM)

Verzoeker woont inmiddels geruime tijd in België en heeft hier het ‘centrum van zijn belangen’ gevestigd, in die zin dat zijn privé-leven inmiddels volledig verankerd is in België. Verzoeker woont in bij zijn moeder, mevrouw A.L.B., van Belgische nationaliteit. Verzoeker spreekt één der landstalen, zijn moeder woont in België, hij heeft hier Belgische vrienden. Kortom, zijn hele leven speelt zich in België af. Door de handhaving van de bestreden beslissing, en de daaruit voortvloeiende weigering tot vestiging, zou het recht van verzoeker op eerbiediging van zijn privé-, gezins-, en familieleven (artikel 8 EVRM) op onaanvaardbare wijze worden geschonden. Indien verzoeker de aanvraag zou indienen in zijn land van herkomst, zou hij gedurende enkele jaren gescheiden worden van zijn sociale relaties, aangezien deze procedure enkele jaren in beslag neemt. Ook al betekent dit slechts een ‘tijdelijke verwijdering van het grondgebied’, zulks is vanzelfsprekend niet bevorderlijk voor een relatie, van welke aard ook.”

De verwerende partij repliceert in de nota dienaangaande het volgende:

“2.2.2. Betreffende het tweede middel

In een tweede middel beroept verzoekende partij zich op een schending van de artikelen 8 en 12 EVRM, doordat zij inmiddels het centrum van haar belangen in België gevestigd heeft.

De verweerder stelt vooreerst vast dat nergens in de toelichting bij het middel nader wordt ingegaan op de, blijkens de opgave van beweerdelijk geschonden rechtsregels, door verzoekende partij nochtans voorgehouden schending van artikel 12 EVRM.

Bij gebreke van een weergave in de toelichting van het middel van de wijze waarop de door verzoekende partij vermelde rechtsregel zou zijn geschonden, kan de verweerder zich desbetreffend niet met kennis van zaken verdedigen, zodat het middel vanuit het oogpunt van de opgeworpen schending van deze rechtsregel naar het oordeel van laatstgenoemde om die reden als onontvankelijk dient te worden beschouwd (R.v.St. nr. 39.750, 18.6.1992, Arr. R.v.St. 1992, z.p.).

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

De verzoekende partij dient in de eerste plaats het bestaan van een beschermenswaardige relatie te bewijzen, wanneer zij zich beroept op art. 8 EVRM.

“Het begrip ‘gezinsleven’ in het voormeld artikel 8, lid 1 van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Om zich dienstig te kunnen beroepen op artikel 8 van het EVRM dient verzoeker te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8 lid 1 van het EVRM. Er moet in casu nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM (EHRM, Gül t. Zwitserland, 19 februari 1996). De vreemdeling dient in zijn aanvraag ten aanzien van het bestuur en ten laatste voor deze tot zijn beslissing komt, aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België. Er moet sprake zijn van een effectief beleefde gezinssituatie of van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en zijn familie.” (R.v.V. nr. 48.465 dd. 23.09.2010)

“Wanneer verzoekster een schending van artikel 8 EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.” (R.v.V. nr. 107.498 dd. 29.07.2013)

De verzoekende partij faalt ter zake in de op haar rustende bewijslast. De verzoekende partij verwijst in haar inleidend verzoekschrift slechts naar het feit dat zij samenwoont met haar moeder en vrienden in België heeft. Voor wat betreft de verwijzing naar het feit dat de verzoekende partij het centrum van haar belangen in België heeft en alhier vrienden heeft, laat verweerder vooreerst gelden dat louter sociale relaties niet onder de bescherming van artikel 8 EVRM sorteren.

Zie ook:

“In zoverre de verzoekende partij verwijst naar haar perfecte integratie in het Rijk, merkt verweerder terecht op dat gewone sociale en/of zakelijke relaties niet onder de bescherming van artikel 8 EVRM

sorteren. Deze sociale en zakelijke relaties, gebaseerd op zijn arbeidsovereenkomst, kunnen bezwaarlijk aanzien worden als een gezinsleven.” (R.v.V. nr. 116.431 dd. 26.12.2013)

“Verzoeker toont niet aan dat hij in België een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM onderhoudt. De gewone sociale of zakelijke relaties waar verzoeker op doelt in zijn verzoekschrift vallen niet onder de bescherming van het toepassingsgebied van artikel 8 van het EVRM (RVS, nr. 140.165 van 15 februari 2005). Verzoeker toont geen gezinsleven aan in de zin van artikel 8 van het EVRM.” (R.v.V. nr. 91.850 dd. 21 november 2012)

Wat het bestaan van een gezinsleven betreft, refereert verzoekende partij voorts naar de afstammingsband met haar moeder. Hoewel het gezinsleven van ouders en hun minderjarige kinderen wordt verondersteld, kan, overeenkomstig de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens te Straatsburg (EHRM 9 oktober 2003, nr. 48321/99, Slivenko/Litouwen; EHRM 17 februari 2009, nr. 27319/07, Onur/Groot-Brittannië; N. MOLE, *Asylum and the European Convention on Human Rights*, Council of Europe Publishing, 2008, 97) slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd gezinsleven tussen ouders en hun meerderjarige kinderen gesproken worden indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt. Immers, “er wordt aangenomen dat in de relatie tussen een ouder en een meerderjarig kind het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid moet worden aangetoond die anders zijn dan de gewone affectieve banden” (R.v.V. nr. 66 750 van 19 september 2011, www.rvv-ccce.be). De verzoekende partij blijft in gebreke om dergelijke bijkomende elementen van afhankelijkheid aannemelijk te maken.

Een schending van art. 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen.

De verweerder laat, ten overvloede en strikt subsidiair, gelden dat in casu geen toetsing aan de hand van artikel 8, tweede lid EVRM dient te gebeuren. Immers heeft de verzoekende partij voor de eerste keer om toelating verzocht en betreft de bestreden beslissing geen weigering van een voortgezet verblijf. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna afgekort EHRM) is van oordeel dat er geen inmenging is en derhalve geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 EVRM dient te gebeuren indien het om een eerste toelating gaat. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, *Ahmut/Nederland*, § 63; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de ‘fair balance’-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, *Rees/The United Kingdom*, § 37).

“Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.” (zie onder andere R.v.V. nr. 71 430 van 7 december 2011)

In casu toont de verzoekende partij niet aan dat zij het voorgehouden gezinsleven niet elders kan leiden. Aldus kan de opgeworpen schending van artikel 8 EVRM niet worden aangenomen. Voorts, en dit geheel ten overvloede merkt de verweerder op dat het EHRM inzake immigratie er bij diverse gelegenheden aan heeft herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, *Mokrani/Frankrijk*, § 23; EHRM 26 maart 1992, *Beldjoudi/Frankrijk*, § 74; EHRM 18 februari 1991, *Moustaquim/België*, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, *Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België*, § 81; EHRM 18 februari 1991, *Moustaquim/België*, § 43; EHRM 28 mei 1985, *Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk*, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen. De minister kan oordelen dat het belang van de staat voorrang heeft op dat van de vreemdeling die hier onwettig verblijft (zie R.v.St. nr. 40.061, 28.07.1992, *R.A.C.E.* 1992, z.p.). Art. 8 EVRM staat een rechtmatige toepassing van de Vreemdelingenwet dan ook niet in de weg (zie ook Raad van State nr. 99.581 dd. 09.10.2001 en Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 1493 dd. 30.08.2007).

Zie ook:

“Zij heeft haar gezinsleven in België volledig uitgebouwd in illegaal verblijf. Verzoekster kan niet verwachten dat de Belgische Staat in die omstandigheden een positieve verplichting zou hebben om

haar toe te laten verder op het grondgebied te verblijven. Het Europees Hof toont zich streng t.a.v. vreemdelingen die tijdens een onregelmatig of precair verblijf een relatie hebben aangegaan of een gezinsleven hebben opgebouwd.” (R.v.V. nr. 135.172 dd. 17.12.2014)

Bovendien werd reeds geoordeeld dat een tijdelijke verwijdering om reden dat de vreemdeling niet in het bezit is van die documenten geenszins strijdig is met dit verdragsartikel (zie R.v.St. nr. 48.653, 20.07.1994, Arr. R. v. St. 1994, z.p.; R.v.St. nr. 42.039, 22.02.1993, Arr. R. v. St. 1993, z.p.) De bestreden beslissing heeft inderdaad niet tot gevolg dat de verzoekende partij definitief van haar moeder wordt gescheiden, doch enkel dat zij tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid er terug te keren nadat zij zich in het bezit zal hebben gesteld van de nodige documenten voor een regelmatige binnenkomst in het Rijk. De bestreden beslissing houdt geen absoluut verbod in om het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven, de verzoekende partij dient evenwel te voldoen aan de door de Vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten (zie ook R.v.St. nr. 170.806 dd. 04.05.2007, R.v.V. nr. 4.070 dd. 27.11.2007).

“Het bestreden bevel leidt niet noodzakelijk tot een definitieve verwijdering. Het heeft enkel tot gevolg dat verzoeker tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat voldaan is aan in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. Het bestreden bevel sluit niet uit dat de verzoeker de opheffing van het hiermee gepaarde inreisverbod vraagt op grond van artikel 74/12 van de vreemdelingenwet en vervolgens een visum aanvraagt met het oog op eventuele gezinshereniging in België.

De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezinsleven van de verzoeker niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM.” (R.v.V. nr. 150.973 dd. 18.08.2015)

De schending van art. 8 EVRM wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt. De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat diende besloten te worden tot de weigering van het verblijf van meer dan drie maanden, met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels, het zorgvuldigheidsbeginsel. Het tweede middel kan evenmin worden aangenomen.”

2.2.2.. Artikel 8 van het EVRM bepaalt het volgende:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de Wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen”.

2.2.3. Voor zover het middel zou gericht zijn tegen de weigeringsbeslissing, moet erop worden gewezen dat deze toets zich niet opdringt in het kader van een aanvraag tot gezinshereniging (cfr. RvS 26 juni 2015, nr. 231.772).

2.2.4. In de mate dat de opgeworpen schending van artikel 8 van het EVRM gericht is tegen de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, dient het volgende te worden gesteld:

Hoewel deze bepaling geen uitdrukkelijke procedurele waarborgen bevat, stelt het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Dit geldt zowel voor situaties van een weigering van voortgezet verblijf (EHRM 11 juli 2000, nr. 29192/95, Ciliz v. Nederland, par. 66) als voor situaties van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, nr. 52701/09, Mungenzi v. Frankrijk, par. 46; EHRM 10 juli 2014, nr. 2260/10, Tanda-Muzinga v. Frankrijk, par. 68).

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet, is het de taak van de administratieve overheid

om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing en kan niet, zonder zijn in artikel 39/2, § 2, van de Vreemdelingenwet vastgelegde annulatiebevoegdheid te overschrijden en zonder zich in de plaats van het bestuur te stellen, oordelen op grond van motieven die niet in de aanvankelijk bestreden beslissing voorkomen. Enkel de wettigheid van de motieven uit de aanvankelijk bestreden beslissing te mogen worden beoordeeld (RvS 11 december 2015, nr. 233.222).

Bijgevolg moet de Raad nagaan of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins/ privé-leven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (cfr; RvS 26 juni 2014, nr 227.900).

Het wordt niet betwist verzoeker en zijn moeder samenwonen, en dat de verwerende partij daarvan op de hoogte was toen zij de bestreden beslissing nam.

In de nota stelt de verwerende partij zich op het standpunt dat het gezinsleven niet is aangetoond, omdat er geen bijkomende elementen van afhankelijkheid worden aangebracht door verzoeker, terwijl dat wel is vereist in het kader van ouders en meerderjarige kinderen, volgens het EHRM.

De Raad stelt vast dat uit het eerst motief van de bestreden weigeringsbeslissing blijkt dat verzoeker heeft getracht aan te tonen dat hij ten laste was van zijn moeder. De verwerende partij heeft geoordeeld dat dat niet het geval is en de Raad heeft hiervoor vastgesteld dat dit slechts één van de twee weigeringsmotieven was, en de wettigheid ervan niet moest worden onderzocht. De vraag echter of verzoeker had aangetoond of hij ten laste was van zijn moeder, raakt de voorwaarde van de bijkomende afhankelijkheid die, zoals de verwerende partij terecht stelt, moet worden aangetoond door het meerderjarig kind dat zijn gezinsleven met een ouder wil aantonen in het licht van artikel 8 van het EVRM. In die optiek zou een onderzoek van het desbetreffende motief zich wél opdringen om te kunnen komen tot een antwoord op de vraag of een beschermenswaardig gezinsleven überhaupt al niet was aannemelijk gemaakt. Echter, de Raad stelt vast dat de stukken die de wettigheidstoetsing van dit motief mogelijk moeten maken zich niet in het administratief dossier bevinden, zodat deze niet mogelijk is en het dus ook niet mogelijk is om te beoordelen of het standpunt van de verwerende partij, meer bepaald dat er geen bijkomende elementen van afhankelijkheid zijn aangetoond, al dan niet zou moeten worden gevolgd. Dit kan verzoeker bezwaarlijk ten kwade worden geduid, zodat in de huidige stand van de procedure niet kan worden vastgesteld dat hij niet heeft aangetoond een gezinsleven te hebben met zijn moeder.

In de nota wordt verder, en ten overvloede, wél overgegaan tot een zekere belangenafweging in het licht van artikel 8 van het EVRM, maar een dergelijke a posteriori motivering brengt volstaat niet:

Enerzijds blijkt uit niets dat deze belangenafweging werd gemaakt voorafgaandelijk aan de bestreden beslissing en zonder dat de uitkomst daarvan reeds vaststond, zoals dat nu wel het geval is.

Anderzijds, door de elementen van deze belangenafweging niet uitdrukkelijk weer te geven in de bestreden beslissing gaat de verwerende partij voorbij aan het feit dat zij gehouden is tot een uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en dit overeenkomstig de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de

Vreemdelingenwet. De belangrijkste bestaansreden van deze formele motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden. (RvS 18 januari 2010, nr. 199.583, Staelens).

De verplichting om een administratieve rechtshandeling te motiveren is overigens een wezenlijke vormvereiste, dat met name is bedoeld om het recht van de door de handeling benadeelde persoon op een doeltreffende voorziening in rechte te waarborgen (HvJ 20 september 2011, T-461/08, Evropaiki Dynamiki, 122), en vormt het uitvloeisel van het beginsel van eerbiediging van de rechten van de verdediging (HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, pt 38)

De mededeling van de motieven via een later procedurerekst, nadat het beroep reeds werd ingediend, kan de miskennis van de plicht tot formeel motiveren niet goedmaken. Dit brengt immers de wapengelijkheid onder de gedingpartijen in het gedrang (RvS 25 januari 2010, nr. 199.865, DURIEUX) en ontnemt verzoeker de mogelijkheid om zijn beroepsrecht terzake naar behoren uit te oefenen (cfr. HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, ptn 38 en 59). De belangenafweging waarvan voor het eerst blijkt wordt gegeven in de nota kan door de verwerende partij derhalve niet dienstig worden bijgebracht om de hiervoor reeds vastgestelde onregelmatigheid in het licht van artikel 8 van het EVRM in een ander daglicht te stellen.

De Raad kan ter zake alleen maar vaststellen dat uit de motieven van de bestreden beslissing niet blijkt dat de gemachtigde bij het nemen van het bestreden bevel tegemoet is gekomen aan de beoordeling die hem toekwam in het licht van artikel 8 van het EVRM. Een schending van de deze bepaling is derhalve aangetoond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing, maar heeft daarentegen wel een gegrond middel aangevoerd tegen de tweede bestreden beslissing. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing tegen de eerste bestreden beslissing wordt, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. De vordering tot schorsing tegen de tweede bestreden beslissing heeft, ingevolge de vernietiging ervan, geen voorwerp meer.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring, in zoverre ze zijn gericht tegen de eerste bestreden beslissing, namelijk de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden van 13 oktober 2015, worden verworpen.

Artikel 2

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van de beslissing van 13 oktober 2015 houdende het opleggen van een bevel om het grondgebied te verlaten wordt vernietigd.

Artikel 3

De vordering tot schorsing tegen de in artikel 2 vernietigde beslissing is zonder voorwerp.

Artikel 4

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij .

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig april tweeduizend zestien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS